

ПОСЛЕДНОТО ИЗЦЕРЕНИЕ

Дейвид Уилкерсън

1 Октомври 1979

Възкресението от мъртвите е „последното изцерение“. Опитвах се да споделя това велико откровение със скърбящите родители на 5 годишно момче, което беше починало преди няколко часа от левкемия. Бяха умолявали Бог за изцерението на скъпото си дете. Цялата църква се моли усърдно. Приятели пророкуваха: "Той няма да умре, ще бъде изцерен."

Една седмица преди смъртта на момченцето, съкрушения баща взел в ръце горящото в треска дете и го разходил из стаята. „Боже, няма да го предам. Обещанията ти са истински. Вярата ми винаги е била твърда. Повече от двама или трима са се съгласили в Името Ти, че детето трябва да бъде изцерено. Изповядвам го сега.“ Въпреки всичко детето умря.

Бях там когато това дете беше положено в мъничък ковчег. Гледах ужасен всички онези тъжни лица на християнски приятели, които се бяха събрали да оплакват мъртвото дете. Родителите бяха в шок. Всички се страхуваха да кажат какво мислят. Знам, че хората от църквата го мислеха и пастира се държеше все едно и той го мисли. Знам, че родителите абсолютно си го мислеха. А каква точно беше тази немислима мисъл, която се прокрадваше в съзнанието им? Просто това – „Бог не отговори на молитвата! Някой застана на пътя на Божията изцерителна сила! Някой е отговорен за смъртта на това дете. Недоволство, скрито намерение, таен грях. Някой или нещо попречи на изцерението.“

Точно там и тогава ме осени тази велика истина, а аз заведох родителите настрана и кратко споделих с тях: „Не се съмнявайте в Бог – казах им – на всичките ви молитвите е било отговорено. Бог даде на сина ви последното изцерение. Малкото, трескаво, болно телце беше изоставено и Рики точно сега е облечен в свършеното си, безболезнено тяло. Рики беше изцерен! Бог направи много повече от онова, което вие бихте могли да искате или да мислите. Той е жив, той е добре – всичко, което се е променило е тялото му и местоположението му.“

Родителите се обърнаха към мен с гняв. Бяха мрачни и объркани и напуснаха гробището за да влязат в 5 сурови години на съмнения, въпроси, вина и себеразглеждане. През това време почти не говорех с мен. Но Бог, в Неговата милост, винаги пробива в честните сърца. Един ден, докато се молела, Святия Дух дошъл върху опечалената майка, припомняйки и посланието ми. Тя започнала да хвали Господ, казвайки: „Рики беше изцерен. Бог отговори на молитвите ни. Господи, прости съмненията ни. Рики сега е жив, добре е и се радва на изцерението си.“

Помня момента, когато стояхме заедно, хванати под ръка, благодарящи на Господ за тази утеха. Бащата на Рики сподели: „Дейв, бяхме ти толкова ядосани. Мислехме, че си безсърдечен, да казваш, че сина ни, който умря, е бил изцерен. Сега разбираме. Били сме толкова егоистични, че не можахме да разберем кое е най-доброто за нашия син. Мислехме

само за собствената си болка, собствената си скръб, собственото си страдание. Но ето, че Господ ни показва, че Рики не беше унищожен от смъртта, но Господ го притегли при себе си.”

Животът не е в черупката

Тези наши смъртни тела са просто черупка, а живота не е в черупката. Черупката не пази, а само временно обвива и съдържа една непрекъснато растяща, непрекъснато развиващата се житейска сила. Тялото е черупката, която изпълнява ролята на временен пазител на вътрешния живот. В сравнение с вечния живот, когото обгражда, черупката е синтетична.

Всеки истински християнин е бил пропит с вечния живот. Той е засаден като семе в смъртните ни тела и се развива непрекъснато. Той е във нас, непрекъснато растящ, непрекъснато разширяващ се процес на развитие и в края на краищата трябва да се покаже от черупката, за да стане нова форма на живот. Този славен Божии живот у нас оказва натиск върху черупката и в момента, в който възкресения живот е узрял – я пробива. Изкуствените ограничения се разчупват и, както новородено бебе, душата е освободена от затвора си. Слава на Господ!

Смъртта е просто самото разчупване на крехката черупка. В точния момент нашия Господ решава, че черупката е изпълнила функциите си, така че Божиите хора трябва да изоставят старото си, покварено тяло отново в прахта откъдето то излезе. Кой би си помислил да събере остатъците от черупката и да напъха новороденото обратно в нея? И кой би си помислил да пожелае отишъл си любим човек да изостави новото си, прославлено тяло, направено в самия образ на Христос, и да се завърне в гниещата черупка, която току що е била пробита?

Смъртта е придобивка?

Павел го каза! „Да умра е придобивка!” (Филипийци 1:21). Този вид разговори е абсолютно чужд на нашия модерен духовен речник. Превърнали сме се в такива поклонници на живота, че почти нямаме желание да си отидем и да бъдем близо до Господ.

Павел каза: „но съм на тясно между двете, понеже имам желание да отида и да бъда с Христа, защото, това би било много по-добре...” И въпреки всичко, в името на това да изгради вяряващите, той смята, че е по-добре да „остане в черупката”. Или както той го казва „да остана в тялото”.

Беше ли луд Павел? Имаше ли нездрава фикс идея за смъртта? Или показва липса на уважение към живота, с който Бог го е дарил? Твърдо "Не"! Павел живя живот до краен предел. За него живота беше дар и той го използва добре, за да се бие в добрата битка. Беше победил страха от „жилото на смъртта” и вече можеше да каже: „По-добре е да умра и да бъда с Господ, отколкото да стоя в плътта.”

Тези, които умират в Господ са победителите; ние, които оставаме, сме губещите. Колко жалко, че Божия народ все още гледа на починалите като на „губещи – бедни, жалки души, на които им е отнето правото на по-висша форма на живот.” О! Но ако нашите духовни очи и уши биха могли да се отворят за няколко секунди, бихме видели любимите си хора от другата страна на галактиката, с Бог, ходещи в чистата кристална река на вечния живот, опитвайки се да ни извикат: ”Спечелих! Спечелих! Най-сетне съм свободен! Давайте, скъпи земни жители, няма от какво да се страхувате. Смъртта не жили. Истина е – по-добре е да се оттеглиш и да бъдеш с Господ.”

Някого, когото обичате проби ли черупката? Бяхте ли там, когато това се случи? Или новината стигна до вас по телефона или чрез телеграма? Какъв вид ужасяващи чувства се прокраднаха в съзнанието ви когато ви беше съобщено: „Той е мъртъв” и „Тя е мъртва”?

Разбира се, че е нормално да скърбим и плачем за тези, които умират. Дори смъртта на праведник е болезнена за тези, които остават след него. Но като последователи на Исус, който държи ключовете на смъртта в ръката Си, не трябва и през ума да ни минава, че смъртта е инцидент, подготвен от дявола. Сатана не може да унищожи никое Божие дете. Сатана, макар че му беше позволено да докосне плътта на Йов и да измъчва тялото му, не можеше да отнеме живота му. Децата на Бог винаги умират според Неговото разписание – нито секунда по-рано или по-късно. Ако стъпките на праведния са установени от Господ, то Той установява и последната стъпка.

Смъртта не е последното изцерение – възкресението е! Смъртта е прекосяването, а понякога то може да е болезнено, дори и мъчително. Виждал съм много Божии деца да умират в страшни болки. Но Павел добре казва за това: „Понеже смятам, че сегашните временни страдания не заслужават да се сравнят със славата, която има да се открие към нас.” (Римляни 8:18). Без значение колко много болка и страдание се изливат върху телата ни, това дори не си струва да бъде сравнявано с неизразимата слава, която очаква тези, които издържат преминаването отвъд.

Божие магнетично привличане

През всички тези години, гледайки как вярващи хора умират, съм забелязал едно общо нещо. Наричам го „магнетичното привличане”. Убеден съм, че смъртта идва при светията далеч преди той да поеме последен дъх. Когато Господ завърти ключа, необратимо магнетично придърпване започва да привлича възлюбения към Него. Някак си Бог позволява на този човек да знае какво се случва. На него му е дадено вътрешното знание, че се прибира у дома. Той вече е видял малка част от небесната слава. Докато любимите му хора са събрани около него, молещи се за възкресението му, човек може да почувства, че той не желае повече да остане затворен в черупката си. Появила се е пукнатина, той се е проврял в нея и е зърнал Новия Ерусалим със всичката му вълнуваща вечна радост. Имал е видение от славата, която го очаква. Да се върне би било празнота.

Наскоро стоях до леглото на вярваща майка, която умираше от рак. Болничната стая беше осияна от Божието свято присъствие. Съпругът и децата ѝ нежно пееха химни и колкото и да беше слаба, тя повдигна лице към небето и прошепна: „Чувствам придърпването му. Истина е, Той ни придърпва към себе си. Усещането е като силен магнит и аз пътувам по-бързо и по-бързо и не искам никой да ме спира сега.“ След няколко часа тя проби плътската си обвивка и влезе в Божието присъствие. В този свят час никой не посмя да се намеси в този Божествен процес на промяна, когато земното биваше поглъщано от небесното.

Толкова е тъжно да чуеш християни да обвиняват Бог за това, че „им е отнел любимите хора“. „Господи, просто не е честно“ – спорят те. Въпреки че е трудно да обвиним хората за онова, което казват в дълбока скръб, мисля, че подобни въпроси са егоистични. Ние мислим само за нашата скръб, но не и за тяхната печалба. Бог просто придърпва към себе си тези, които вече не може да обича от разстояние. Взаимната им любов изисква те да бъдат в присъствието Му. Тогава любовта става съвършена. Да бъдеш с Господ означава да изпитваш цялата Му любов.

Ти стоиш безпомощно докато любим човек влиза в прехода, наречен смърт. Знаеш, че е тъмен, самотен път и можеш да държиш ръцете им само до тук. Идва време, когато трябва да оставиш този любим човек да си отиде и да дадеш на Исус да го хване за ръка. Той вече не ти принадлежи, а принадлежи на Него. Чувстваш се безпомощен, но не можеш да направиш абсолютно нищо, освен да се отпуснеш в знанието, че Господ е в контрол и любимите ти хора са в добри ръце. Тогава, след секунди, те са извън погледа ни. Битката свърши. Остава само счупената обвивка. Освободената душа е отлетяла към сватото Божие присъствие. Смъртта на праведния е скъпоценно нещо. Псалмистът Давид написа: „Скъпоценна е пред Господа Смъртта на светиите Му.“ (Псалм 116:5). Бог гледа на смъртта на едно от децата му като ценен момент. Но ние, хората, намираме много малко или нищо скъпоценно в такова преживяване.

Млада майка ми разказа тъжна история за травмата, която е носела след смъртта на двете си деца. Първото дете умряло на 18 месеца. Второто живяло само около 2 месеца. Тя си мислела, че Бог и е дал второто дете, за да поправи загубата на първото, а ето че и двете починали. Тя и християнския и съпруг прекарвали месеци в изследване на себе си. Имало ли грех в живота им? Ядосали ли са Бог, съмнявайки се в изцерителната Му сила? Отговорни ли са по някакъв начин за смъртта на децата си? И тогава, един мрачен ден, „добър християнски приятел“ отишъл при тях и им казал онова, което тя твърди, че е послание от Господ. Били сте – каза тя – наказани от Господ за скрити недоволства, изневери в брака си. „Тези деца все още щяха да са живи – казали им – ако сърцата ви бяха очистени от грех и ако изповедта ви беше искрена.“

Бяха смазани в отчаянието си. Но Бог в Неговата милост им показва колко жалки са подобен род мисли. Такова учение е трагичен абсурд. Бог не си играе на руска рулетка с живота ни.

Трябва ли да спрем да се молим за умиращите? Трябва ли да се предадем пред смъртоносните болести? Трябва ли просто да легнем и да умрем, ако това ще доведе до последното изцерение? Не! Повече от всякога в живота си вярвам в Божественото изцерение. Трябва да се молим за всеки да бъде изцерен. И единствените хора, които не се изцеряват според нашето разбиране за изцерение, са тези, които са избрани за последното Му изцерение – прославени, не изпитващи болка, вечни тела. Може ли ума ни да си представи по-голямо чудо от възкресението от мъртвите?

Прекалено свързани сме със земята

Всяка мисъл за смъртта ни притеснява. Опитваме се дори да не мислим за това. Считаме онези, които говорят за нея за луди. Понякога бихме говорили за това какво представлява небето, но през по-голямата част от времето темата за смъртта е табу.

Колко различни бяха първите християни. Павел говореше много за смъртта. Всъщност, възкресението ни от мъртвите в Новия завет е наречено „благословена надежда“. Но в наши дни смъртта е възприемана като натрапник, който ни отрязва от добрия живот, с който сме свикнали. До такава степен сме претрупали живота си с материални неща, че сме затънали до гуша в живота. Вече не можем да понасяме мисълта да оставим красивите си домове, любимите си неща, очарователните си любими. Изглежда си мислим: „да умра сега би било твърде голяма загуба. Обичам Господ, но се нуждая от време да се порадвам на къщата си. Ожених се. Все още трябва да използвам воловете, нуждая се от още време.“

Забелязали ли сте, че в днешно време се говори много малко за небето или за това да оставим този стар свят? Вместо това сме бомбардирани с послания за това как да използваме вярата си за да придобием още неща. „Следващото съживление – каза един добре познат учител – ще бъде финансово съживление. Бог ще излее финансово благословение върху всички вярващи.“

Що за закърняло схващане относно вечните Божии намерения! Нищо чудно, че толкова много християни се страхуват при мисълта за смъртта. Истината е, че далеч не разбираме Христовия призив да оставим този свят и всичко, което е в него. Той ни призовава да излезем и да умрем. Да умрем без да си строим паметници. Да умрем без да се притесняваме с какво ще ни запомнят. Исус не остави автобиография, щаб квартири, университет или библейско училище. Не остави нищо, което да увековечи паметта Му, а само хляба и виното.

Кое е най-голямото откровение на вярата и как трябва да бъде упражнявано? Ще го намерите в Евреи: „Всички тия умряха във вяра... като изповядаха, че са чужденци и пришелци на земята... Но на дело желаят едно по-добро отечество, сиреч, небесното; затова Бог не се срамува от тях да се нарече техен Бог, защото им е приготвил град.“ (Евреи 11:13-16)

Ето я честната ми молитва към Бог: Господи, помогни ми да се освободя от робството на вещите. Нека не пропилявам този дар на живота с моите егоистични удоволствия и цели. Помогни ми да доведе всичките ми желания под Твоя контрол. Накарай ме да си спомня, че съм чужденец, а не земевладелец. Не съм ти привърженик, а последовател. Но най-вече – освободи ме от робството на страх от смъртта. Накарай ме най-после да разбера, че да умреш в Христос е придобивка. Помогни ми да гледам напред със скъпоценно очакване към момента на Последното изцеление.

Стихове по темата: Откровение 1:18, Евреи 2:14-15, 2 Тимотей 1:10

"... бях мъртъв, и, ето, живея до вечни векове; и имам ключовете на смъртта и на ада." (Откровение 1:18)

"И тъй, понеже децата са същества от общата плът и кръв то и Той, подобно на тях, взе участие в същото, за да унищожи чрез смъртта този, който има властта, сиреч, дявола, и да избави всички ония, които, поради страха от смъртта, през целия си живот са били подчинени на робство." (Евреи 2:14-15)

"... а, която сега откри чрез явлението на нашия Спасител Христос Исус, Който унищожи смъртта и осия живот и безсмъртие чрез благовестието..." (2 Тимотей 1:10)

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1979 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Ultimate Healing](#)